

ОСОБЛИВИЙ ДЕНЬ

Щорічно в третю суботу травня майже два десятиліття поспіль (із 1997 року) в Україні відзначають День науки. Його прийнято вважати професійним святом вітчизняних працівників наукової галузі, та, очевидно, у філософському сенсі слід говорити значно ширше: про торжество світла над темрявою, поступу над стагнацією...

Сказане добре ілюструють-підсумовують слова Марії Склодовської-Кюрі, французького фізика та хіміка: «Наука є основою всякого прогресу, полегшує життя людства й зменшує його страждання». Це здавна зрозумів і народ, мудрість якого буквально ряснить відповідними прислів'ями та приказками: «За одного вченого дають десять невчених», «наука в ліс не веде, а з лісу виводить», «учення — світ, а невчення — тьма», «наука — не мука»...

Небайдужою до теми була й художня література. Чого лише варті рядки з гуморески Степана Руданського «Лист»:

*Та учися, милий сину,
Добре та багато,
Бо ти дурнем зостанешся,
А я — твоїм татом!*

Або ж згадати не менш відоме оповідання Івана Франка «Грицева шкільна наука», у якому головний герой, кумедний хлопчик Гриць, тільки за відсутності знань «їв елусалим», тобто крейду, а вчитель таких, нерозумних, учнів називав «туманом вісімнадцятим».

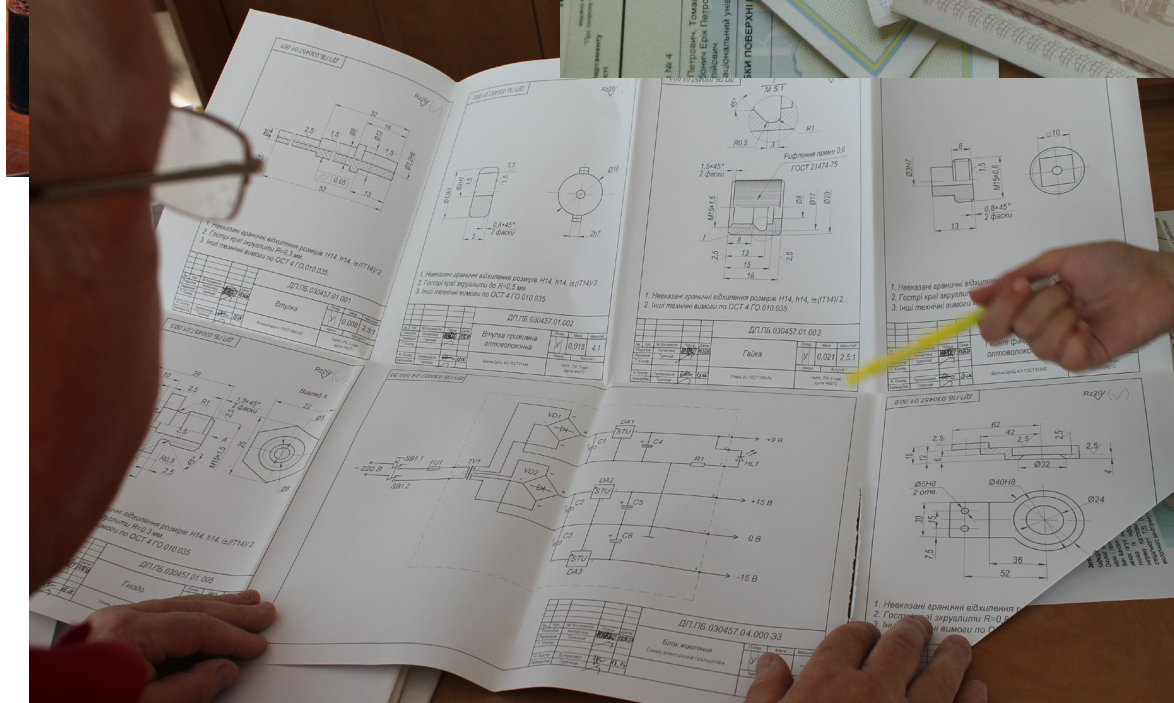
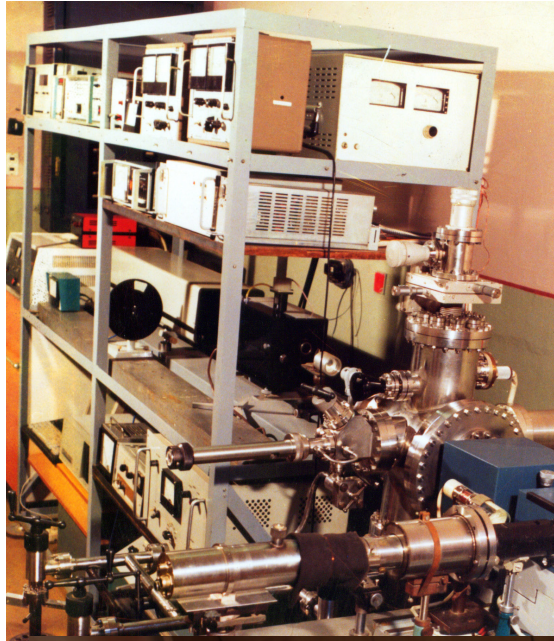
Жарти жартами, а значення науки з розвитком суспільства тільки зростало. Винайдення електрики й фотографії, паперу й друкарства, вакцини й суперклею, телебачення й мобільного телефону... Цей перелік можна продовжувати й продовжувати. Із кожним роком людство отримувало дедалі нові й потрібні ліки, корисні предмети, ефективні технології. І все завдяки триумфу її величності Науки! Правда, бувало, що в недобрих руках вона виступала й злим генієм. Утім згадаймо радянську кінострічку режисера Леоніда Квініхідзе «Крах інженера Гаріна». Головний герой фільму за допомогою «теплого променя» вирішив реалізувати безглузду ідею — заволодіти багатствами Землі й стати володарем світу. У підсумку все завершується цілковитою катастрофою. Справжня наука може перемагати лише в умілих і чистих наукових руках, а отже, слугувати тільки ідеям добра.

Щороку відкриттів більш ніж достатньо. Весь час кращі уми нашої планети щось вигадують, знаходять, досліджують. Інтернет рясніє різноманітними повідомленнями: «Астрономи виявили в космосі молекулярний кисень», «сигаретні недопалки запобігають корозії сталі», «вчені довели, що здібності до творчого мислення людини покращуються під впливом позитивного настрою», «виявлені нові й досі невідомі бактерії, які мають свій код ДНК»...

До результативних спостережень, досліджень, напрацювань запозятю долучаються й громадяни нашої держави. Скажімо, як було приємно читати, що в різних країнах зібралось чимало людей, аби прийти й подивитися на Ан-225 «Мрія» — найбільший та найпотужніший на планеті транспортний авіалайнер, який створив київське КБ імені Антонова. Наш літак нещодавно успішно виконав перший комерційний політ і доставив за призначенням із Чехії до Австралії електрогенератор вагону 130 тонн.

Створення такого сталевого птаха — чим не торжество вітчизняної науки?! До речі, Вільям Грове, англійський хімік і фізик XIX століття, один із винахідників паливних елементів, який зауважив, що «справжня наука не знає ні симпатій, ні антипатій: єдина мета її — істина». Над пошуком останньої постійно працюють вчені нашого ВНЗ. Ось і минулого року вони виконали 27 наукових проектів (23 фундаментальні та 4 прикладні) коштом державного бюджету, завершили створення

Пломінь науки

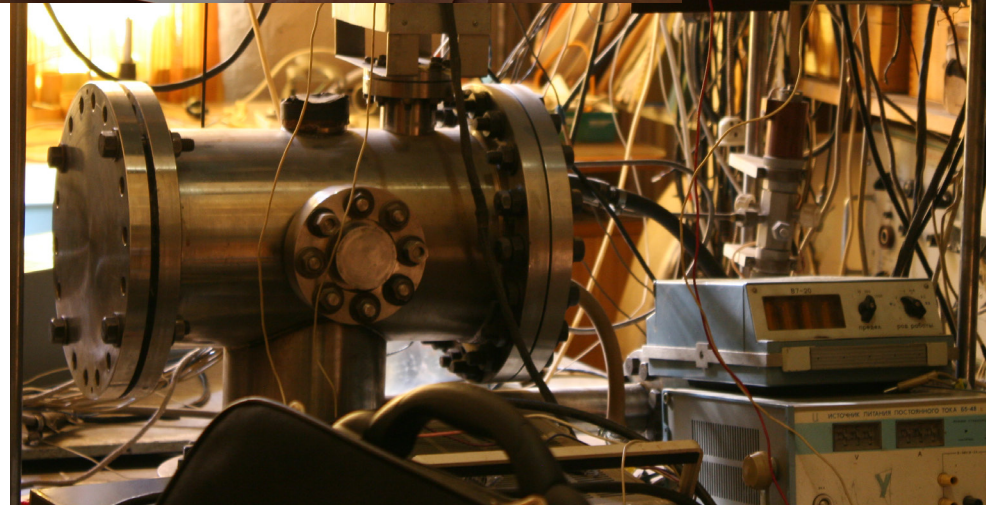
Механізми, установки, прилади, схеми, креслення... Усе це «живе» насамперед завдяки невтомній праці численного загону науковців. А багаторічна їх робота призводить до кардинальних і надзвичайно потрібних якісних змін у сучасному суспільстві

Наукового парку «Ужгородський національний університет». Альма-матер завдяки її кращим працівникам отримала гран-прі в номінації «Інноваційний розвиток освіти та сучасні педагогічні технології» і почесне звання «Лідер наукової та науково-технічної діяльності» серед освітніх закладів України на міжнародній виставці «Освіта та кар'єра — День студента-2015».

Університет активно позиціонує себе як центр проведення конференцій, яких торік було організовано аж 31, із них 18 — міжнародні. Представники нашого вишу в 2015 році опублікували 50 наукових збірників, понад 1700 наукових статей, підготували 61 монографію, видали 90 підручників та навчальних посібників, отримали 81 патент (29 на винаходи й 52 на корисну модель). Крім того, 80 працівників стали доцентами, а 11 — професорами.

Відрядно, що навіть за непростих сучасних економічних реалій до науки тяжіє молодь, зокрема в УжНУ понад 300 аспірантів готують дисертації за більш ніж 50-ма спеціальностями, що свідчить про позитивну динаміку.

Добре зарекомендував себе Ужгородський національний і в міжнародному співробітництві. Скажімо, за вищевказаний період укладено близько 20 міжнародних договорів з установами й закладами таких країн, як США, Канада, Німеччина, Італія, Словаччина, Румунія, Польща, Болгарія, Чехія, Узбекистан.

Так само приємно констатувати, що чимало заходів підготували в нашому закладі до Дня науки вже цього року. Серед них особливо популярними були зустрічі науковців зі студентами, конференції, виставки відповідних здобутків...

Ми не тупцюємо на місці, а крокуємо далі в майбутнє. Звичайно, як стверджував академік Отто Шмідт, «ніякий прогрес не можливий окремо в науці і в освіті без прогресу політичного». І в контексті сказаного розуміємо, що держава повинна ще багато

уваги приділити саме науці й освіті, аби вийти на повноцінний європейський шлях розвитку. Але дорогу обрано, є ті, хто забезпечує нею невпинний рух уперед. Не менш важливо, що маємо й невтомних світоців науки, котрі забезпечують незгасність її пламеня, невтомною працею дають надію на завтрашній день. І хай він буде мирним, радісним, сповненим нових корисних і цікавих відкриттів!

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Науково-дослідній частині УжНУ – 50!

Шановні науковці, співробітники науково-дослідної частини УжНУ!

Щиро вітаю Вас із 50-річчям від дня заснування науково-дослідної частини в ДВНЗ «Ужгородський національний університет» та з Днем науки!

Цей святковий день — добра нагода для того, аби наголосити на видатному значенні науки для економічного піднесення нашої держави, засвідчити повагу до всіх працівників освітянської і наукової сфер, які становлять інтелектуальний потенціал нації. Завдяки наполегливій праці наших учених, попри всі об'єктивні та привнесені в життя труднощі, ми створили й зберегли сучасні наукові школи, які успішно реалізують сучасні технологічні розробки.

Сердечно вітаю зі святом усіх науковців, викладачів, майбутніх учених — студентів та аспірантів! Нехай стрімкі висоти Науки завжди підкоряються Вам! Нехай щедра українська земля дарує наснагу для творчості, а Ваша праця увінчається вагомими результатами в ім'я процвітання України, утвердження її слави у світі як країни інтелектуалів!

Щастя, здоров'я, миру, злагоди та благополуччя Вам, Вашим рідним і близьким!

Ігор СТУДЕНЯК,

проректор із наукової роботи, доктор фізико-математичних наук, заслужений діяч науки і техніки України, професор.

ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА

25 травня Україна перейшла рубікон до надії на краще майбутнє, адже здобула велику перемогу — за 2 роки на рідну землю повернулася народний депутат, лейтенант авіації Надія Савченко.

Численні голодування мужньої українки та непохитна міжнародна позиція різних держав і нашої країни дали свої плоди. Та не менш вагомою була підтримка людей, особливо молоді. Серед них — і наші

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Ліцензії, почесні звання, реорганізація підрозділів, нові спеціалізації...

На черговому засіданні вченої ради УжНУ, як і зазвичай, розглянули злгоденні питання.

Перед початком обговорення очільник вишу В.Смоланка привітав із нагоди 60-річчя директора природничо-гуманітарного коледжу Володимира Росоху та нагородив його грамотою.

Завідувач відділу аспірантури Наталія Міклош інформувала про стан надзвичайно важливої для університету освітньої діяльності на рівні аспірантури. Унаслідок голосування на вченій раді схвалили ліцензійні справи щодо шістнадцяти спеціальностей для третього освітньо-наукового рівня, вирішили клопотання про

ФОРУМИ

Сьогодні відсоток природно-заповідних територій у нашій державі (6%) майже збігається з відсотком сміттєзвалищ (5%) Водночас у Швейцарії, наприклад, перші становлять 33%. Отож Україні, безперечно, є куди рухатися. А починати, як кажуть, потрібно із себе. 24 травня на біологічному факультеті з нагоди Міжнародного дня біорізноманіття організували форум «Актуальні питання збереження біорізноманіття».

Модератор заходу — доцент Людмила Симочко — окреслила його значущість: «Форум проводимо вже вдруге. Прагнемо привернути увагу до нагальної проблеми, адже якщо вчені описали близько 2 млн видів, то щороку їх вимирає близько 30 тисяч. Таке явище має загрозливий характер у глобальному масштабі й може призвести до незворотних змін на планеті. І екологи, і біологи розуміють: ідеться про результат негативного впливу людини на довкілля. Саме цьому аспектові були присвячені

присвоєння почесного звання «Заслужений діяч науки і техніки України» завідувачу кафедри неорганічної хімії Ігорю Барчію та декану фізичного факультету Володимирові Лазуру.

На засіданні також ухвалили нові спеціалізації на історичному факультеті. Майбутні вступники зможуть здобувати фах у галузях археології, американістики, історико-релігійних та карпато-знавчих, а також центральноєвропейських студій. Нові спеціалізації чекають і на тих, хто планує навчатися за спеціальністю «Міжнародні економічні відносини». Це, зокрема, «Економічна дипломатія» та «Інвестиційна політика».

Олеся МАТІЙ,
«Погляд».

СОЦІАЛЬНЕ

32 студенти УжНУ отримали соціально-стимулюючі стипендії. Уже близько 10 років ініціатива діє від керівника Ужгородського кон'ячного заводу Володимира Гісема. Він колись навчався в УжНУ й ріс без батька, а тому нині підтримує таких дітей, яким зростає сам.

Мета — матеріально допомогти соціально незабезпеченим студентам та мотивувати їх до навчання. Було вручено й близько 30 нових банківських карток для першокурсників. Стипендія імені Володимира Гісема складається з двох частин. Перша — незмінна, друга ж залежить від середнього бала стипендіатів.

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Державна служба зайнятості складала перелік найперспективніших професій в Україні, попит на які не зменшуватиметься в найближчі роки.

«Якщо ви розмірковуєте, якої саме спеціальності необхідно навчитися, щоб у майбутньому без особливих труднощів знайти робо-

ДОЗВІЛЛЯ

26 травня філологи відсвяткували День свого факультету.

На поверсі студенти прикрасили коридори червоними квітами, а на власне урочистостях панувала чудова атмосфера.

І студенти, і викладачі, і випускники — усі зібралися в одному з нічних клубів міста, щоб у приємній обстановці згадати життя підрозділу й трішки відпочити в дружному колі.

Веселошми забезпечили виступи про філфак через 70 років. Представники кожної спеціальності фантазували про майбутнє, показували комедійні сценки. А декан Галина Шумицька в мігалактичному включенні повідомила, що до 2086 року всім правитиме мова.

Не обійшлося й без яскравих конкурсів, вікторин. Виступали філфаківська команда КВН «В комі», студія танцю «Жасмин» із фітнес-залу «Bubble Fit» та студентський театр історичного танцю «Тартан».

Наприкінці свята театр вогню «Night Light» показав шоу, яке для всіх стало приємним сюрпризом.

Петро ЮРСА,
студент відділення журналістики.

Додаткові стипендії: матеріальна допомога «плюс» стимул навчатися

В.Греб — керівник проекту — привітав юнаків і дівчат, а також побажав використовувати отримані кошти собі на користь. Пан Василь розповів про осінню програму, до якої теж будуть залучати студентів. Вона полягає в тому, щоб надавати можливість спудеям підзаробити, збираючи виноград у вільний від навчання час.

На заході була проректор УжНУ з науково-педагогічної роботи Мирослава Лендьел, котра подякувала спонсорам за підтримку й позитивно оцінила плани на майбутнє, зазначивши: за своїх юних років теж виконувала вищезазвану роботу, але на безоплатній основі.

Студенти, які отримали стипендії, задоволені. Дмитро, третьюкурсник стоматологічного факультету, зауважив: «Ці стипендії дають стимул розвиватися, прогресувати й допомагати людям. У нас чимало працюючих студентів, тому ідея з роботою теж хороша. Тим більше, вона фізично не важка, на природі, де ще й можна поїсти вітамінів».

За весь період існування проекту матеріально заохочення отримали 533 юнаки й дівчата на суму 3 мільйони 196 тисяч гривень.

Після вручення стипендіатів ласували солодощами й мали можливість переглянути фільм.

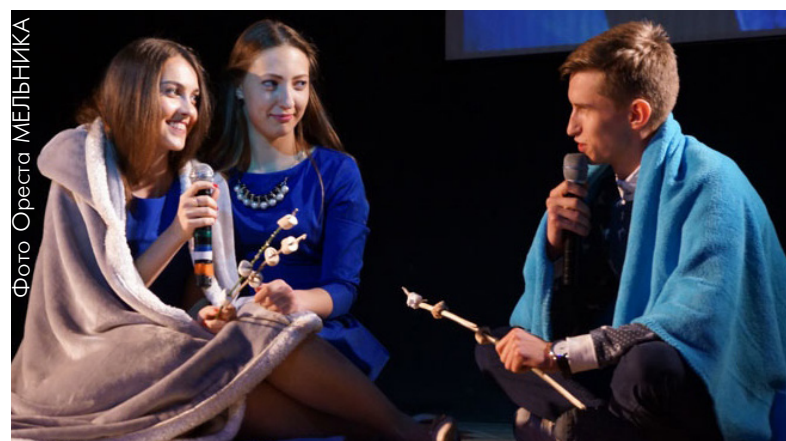
Олександра КУЗАН,
студентка відділення журналістики.

Найперспективніші професії в Україні

ту, то можемо вас запевнити: у Топ найбільш перспективних в Україні професій і в плані затребуваності з боку роботодавців, і за рівнем заробітної плати є професії в галузі ІТ, медицини, інженерні професії та висококваліфіковані спеціалісти в аграрній сфері», — зазначив виконувач обов'язків голови Державної служби зайнятості Сергій Кравченко. За його словами, якщо брати до уваги робітничі спеціальності, то

найзатребуванішими найближчим часом будуть трактористи, кухарі, швачки, водії та будівельники. При цьому С.Кравченко наголосив, що середня заробітна плата кваліфікованого кухаря — близько 8 тисяч гривень, а справний тракторист за рік може отримувати заробітну плату до 120 тис. грн.

За матеріалами офіційного сайту Державної служби зайнятості.

За збереження біорізноманіття краю

доповіді учасників форуму».

Юні науковці виступили зі справді злгоденними дослідженнями: «Конвенція ООН про збереження біорізноманіття та її значення у вирішенні сучасних проблем диверситології» (Олександр Євтушенко, 4 курс), «Екологічна мережа як один із методів збереження біорізноманіття» (Сергій Обриський, 5 курс), «Флористичне біорізноманіття урба-екосистем» (Тетяна Пацкан, 3 курс), «Значення пралісових екосистем для збереження біорізноманіття» (Анелія Фізер, 3 курс), «Каштанова мінюча міль (Cameraria ohridella)

— інвазійний вид на території Закарпаття» (Анастасія Денисюк, 2 курс), «Екомережа Вінниччини: сучасний стан та перспективи» (Арпад Крон, здобувач кафедри ентомології та збереження біорізноманіття), «Вплив електромагнітного поля на фауністичне біорізноманіття» (Віра Шавріна, аспірантка Інституту агроекології і природокористування НАН, Київ).

«Приємно відзначити, що цього року до заходу долучилися не тільки студенти біологічного факультету, а й науковці, зокрема аспіранти, з інших установ. До участі у форумі

ми запросили директора НГО «Еко-сфера», кандидата біологічних наук Оксану Станкевич, яка розповіла про транскордонне співробітництво в галузі охорони навколишнього природного середовища. Крім того, гостя представила основні вимоги міжнародного еколого-освітнього проекту, у межах якого молодь може влітку пройти стажування в Національному парку в Сербії», — зазначила Людмила Симочко.

Директор Центру кар'єри УжНУ, доцент Тетяна Бутурлакіна влаштувала корисний для юних дослідників тренінг. Вона розповіла, як правиль-

но оформити мотиваційний лист та резюме для подання документів на вступ до закордонних вишів. «Це, — коментує ініціатор заходу Людмила Юрїївна, — дозволить студентам і науковцям продуктивніше брати участь у різноманітних міжнародних проектах та конкурсах у сфері охорони довкілля».

Студентка 3 курсу Тетяна Пацкан поділилася враженнями від такого наукового спілкування: «Цьогоріч уперше долучилася до форуму. Слухаючи доповіді колег, дізналася чимало нового, краще ознайомила з темами, про які чула раніше. Уважаю, що під час «живого» представлення результатів досліджень та обміну думками зароджуються й нові варті уваги ідеї. Захід був корисним ще й тому, що під час дискусії я визначила вектор майбутньої професійної діяльності. Хочу займатися озелененням рідного міста над Ужем. Дуже важливо, аби такі форуми мотивували нас переходити від теорії до практики».

Насамкінець доповідачам вручили сертифікати про участь у заході.

Олеся МАТІЙ,
«Погляд».

НОВІ ВИДАННЯ

Книжку під такою назвою презентував у залі засідань ученої ради УжНУ лікар-хірург вищої категорії, доцент, кандидат медичних наук Юрій Фатула. У виданні йдеться про бойовий шлях 85-го Мараморосько-Угочанського піхотного полку австро-угорської армії. Історична хроніка «народилася» в ужгородському ТДВ «Патент», становить 348 сторінок, уміщує чимало таблиць та ілюстрацій. Наклад — 500 примірників.

У залі була міні-виставка деяких видань, якими користувався автор, готуючи працю до друку. Її влаштували працівники відділу карпатки. Завідувач цього підрозділу Марія Чорній із радістю розповідала охочим про рідкісні документи, зокрема й угорськомовні, аналогії котрих немає в жодній бібліотеці України та навіть Угорщини (у сусідній державі

зберігається лише як антикваріат). Ініціатором презентації «Полеглих ми так і не поховали...» та модератором заходу виступив декан історичного факультету Володимир Феніч. Він зауважив: «Це подія, що прикрашає роботу нашого університету. Дослідження з історії проводять не історик. Приємно констатувати такий унікальний факт. Автор має справжній дар, адже здійснив дослідження на професійному рівні». Також додав: про Першу світову війну фахівці пишуть мало й ставляться до неї як до чогось раритетного. Значно менше й інформації порівняно з подіями 1939 — 1945 рр. Отож Ю.Фатула зробив своєрідний подвиг, розкривши ще одну білу пляму в історії. Керівник ТДВ «Патент» Іван Ключевський поінформував про шлях, який пройшла книжка у видавництві. Крім того, дуже влучно нагадав: предки, котрі загинули в Першій світовій, часто самі не могли розібратися, за яку землю

воюють, і тому нам важливо знати про воїнів-патріотів свого краю. Історик Андрій Світлицький, дід котрого, до речі, попри заборони Радянського Союзу таємно зберіг унікальну працю Шандора Матяша (вона значною мірою допомогла Ю. Фатулі в дослідженні), теж адресував теплі слова автору. Зокрема, гість зазначив: «Знаємо історію армії, а не маленьких підрозділів, які «штотвали» цю війну. Зі смертю її учасників нерідко помирає й історія. Щиро радий, що шматок минувшини, який міг зникнути завтра, автор книжки зберіг». Очільник відділу зв'язків із громадськістю УжНУ Василь Ільницький звернув увагу на емоційний аспект видання — присвяту пращів: останній, як і тисячі закарпатців, пішов на Першу світову війну й не повернувся. Також Василь Іванович закликав пам'ятати: «Якщо не воювати під прапорами однієї країни, доведеться воювати під різними». По-

Юрій Фатула презентує свою книжку

нічну працю, урятувавши пам'ять про закарпатців, які поклали життя на фронті. На одну білу пляму в історії краю стало менше, однак їх іще чимало. Доки ж такі невизначеності триватимуть, полеглих ми не поховеємо...

Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

ЧЕТВЕРТА ВЛАДА

Пам'ятаєте твір Г.Ібсена «Ляльковий дім»? Фру Лінне вийшла заміж за багатого чоловіка, щоб годувати хвору матір і двох менших братів. Саме так іноді потрапляють у медіасферу... Наперекір заслуженому журналістиці України, професору А.Москаленку, котрий зазначав, що «у журналістику йдуть, як у ченці», дехто вважає: представником четвертої влади може стати кожен, хто прагне добробуту (насамперед матеріального), слави, улаштування особистого життя, і вища спеціалізована освіта, на їх погляд, не обов'язкова. Звідки ж тоді численні порушення основних стандартів ЗМІ, обвіяне фальшем розуміння свого фаху, бажання грати на всіх регістрах мрій, прикриваючись посвідченням? Може, якісь ниточки й тягнуться до загального виховання особистості, та весь клубок указує на проблему професійної підготовки журналістів.

Безумовно, люди, які думають, що медійником може стати будь-хто, мають рацію. Але частково. По-перше, вони розповідатимуть про існування унікумів. Складно заперечити! Проте таких — один на мільйон. По-друге, як вагомий аргумент наведемо факт: ні Теофраст Реноду, ні Михайло Драгоманов, ні Євграф Філомафійський, ні Симон Петлюра не мали спеціальної освіти, водночас це не суперечило їх професійності. Однак варто зважити на ще два, не менш значущі фактори. Насамперед проциють Ігоря Михайлина, автора навчального посібника «Основи журналістики»: «Тривалий час журналістика вільно обходила без журналістської освіти (не тільки вищої, але й середньої), а відтак не потребувала спеціальних знань. Журналістом міг стати представник будь-якої професії, у якого було легке перо і потяг до творчості». Вищеназвані представники ЗМІ саме належали до згаданого періоду. Крім того, кожне століття, відкриваючи нову сторінку, нагадувало принцип пряника й батога: давало простір для прогресивних модифікацій, та останні не могли вступити в дію, доки не розтанули всі резерви старої системи. Тривала боротьба, як і в політиці, за сфери впливу. Так було і з журналістикою: з'являлися нові механізми, напрямки, канали комунікації, які витісняли попередників. Для медійників постала потреба в спеціальних знаннях, скажімо, у зв'язку з розвитком фотографії, радіо, телебачення та Інтернету. Змінилися й запити гро-

Не бути лялькою...

Фотоджерело: google.com.ua

мадськості до друкованих засобів масової інформації. Ось і перший ракурс, який вдалося навести з приводу важливості фахової підготовки колег. Можливо, вищеназвана думка звучить надто пафосно, тому знову дає тріщини. Спробую знайти вагоміше обґрунтування. Нещодавно натрапила на висловлювання: «До абсурду доводять твердження про те, що якщо в тебе немає освіти журналіста — ти не журналіст. Тобто якщо ти п'ять—шість років відсидів за університетською партою, перечитав і переписав давно відомі тобі книги, прочитав їх із листочка за кафедрою, тобі яких вдалося успішно скласти випускні іспити, отримав цей нікому не потрібний диплом і, врешті-решт, знаєш тільки, що таке замітка і фейлетон, ти журналіст» (*Доброшинецька І. Ази професії: що не так в Україні з журналістикою? // Студеї. — 31.10.2014*). Авторка наводить позицію медіаексперта Дмитра Сіманського: «Як на мене, журналістська освіта занадто бюрократизована і формалізована. Вона не дає студентіві можливості дізнатися про професію та оволодіти технологічними навичками. Майбутнім журналістам багато розповідають про місію журналіста і, на жаль, мало про технологію його роботи. Через це люди, які формально мають диплом про вищу освіту журналіста, більше готові розмірковувати про служіння і не знають, що таке розшифрувати синхрон, не розуміють, у чому полягає специфіка нашої роботи...» Очевидно, фахівець має підстави так стверджувати. Проте, заглянувши в скарбницю невеликого власного досвіду, можу посперечатися. Принаймні на відділенні журналістики, де нині здобуваю професію, навпаки, більше уваги приділено практичній діяльності, яка, звісно, базується на теоретичних знаннях. Ця діалектична

єдність і має закласти фундамент медіа, що якісно виконуватимуть свої функції. Для підтвердження думки щодо необхідності навчання фахівців саме у вишах проциють у директора Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, професора Володимира Різуну: «Чому світ іде по шляху розвитку університетської системи підготовки журналістських кадрів? Чому держави не зупиняються на рівні підготовки журналістів при редакціях, спілках журналістики, громадських організаціях? Чому Великобританія, маючи найпотужніші у світі медіа (достатньо назвати ББС), у 90-х роках активно запроваджує бакалаврські й магістерські програми з журналістики при університетах країни? Відповідь одна й очевидна: ідея університетської освіти — це прогресивна ідея...» (*journalib.univ.kiev.ua/Articles/ideya.pdf*). Складно не погодитися. Професійних медійників готують усього лише понад століття. Перший факультет журналістики бере початок із 1903 р. (на базі Цюрихського університету (Швейцарія). На американському континенті знаковий 1912-й, коли в Колумбійському навчальному закладі відкрили підрозділ для підготовки медіапрацівників за сприяння головного редактора газети «The World» Джозефа Пулітцера. В Україні ж перший такий факультет створено 1953 року в Київському університеті імені Тараса Шевченка. Нині в нашій державі близько півсотні ВНЗ, у яких професійно навчають журналістів (*за даними сайту comin.kmu.gov.ua*). У зв'язку зі зростанням кількості медійних підрозділів постає ще одна проблема — необхідність у викладачах-практиках. Безперечно, у всіх вишах вони є. Однак маємо розуміти: новий факультет — мов каталізатор для пошуку кваліфікованого педагогіч-

ного складу. Чимало талановитих особистостей відмовляються від роботи в університетах через невисокий рівень заробітної плати. До цього повинні долучитися насамперед представники державної влади й матеріально заохочувати не тільки патрульних, а й учителів. Згадала думку В.Різуну, котрий покликався на Генрі Розовського: працівники тільки трьох професій удостоєні носити мантию: священник, суддя і вчений, адже такий одяг свідчить про зрілість розуму, незалежність суджень, відповідальність перед власною совістю та Богом. Усі перераховані ознаки стосуються журналіста, і варто наголосити, їх виконують саме у вишах. Необхідно визнати, вітчизняна освіта, зокрема й стосовно засобів масової інформації, потребує реформування. Приміром, фахівці піддають сумніву доцільність існування заочної форми навчання тих, кого називають «акулами пера». Отар Довженко, викладач кафедри журналістики і кафедри медіакомунікацій Українського католицького університету, зазначає: «Ще одне безумство, якого слід позбутися радикально, — це заочна журналістська освіта. Чи пішли б ви лікуватися до стоматолога, який здобув свій диплом заочно? Щоби стати журналістом, потрібно знати, писати, записувати, монтувати, редагувати, спілкуватися з людьми, робити помилки і вчитися в людей, які все це вже вміють. Зробити це заочно неможливо, тому цей різновид освіти є шкідливою для суспільства фікцією» (*osvita.mediasapiens.ua/mediaprovsvita/education/zhurnalistska_osvita_zminiti_ne_mozhna_zalishiti_yak_e*). Також слід постійно вдосконалювати навчальні плани, іти в ногу з викликами, які висуває життя. Часто й ті, хто має вищу спеціальну освіту, не до кінця усвідомлюють свого призначення. Хтось хоче стати медійником, аби,

як наголошувала спочатку, влаштувати особисте життя, зазнати слави, мати достатнє матеріальне забезпечення. Звідси й порушення Кодексу професійної етики, Декларації принципів поведінки журналіста. Крім того, впливають і фактори, пов'язані зі значною залежністю ЗМІ від конкретних власників. Тут доречна думка Ю.Макарова: «...українська журналістика хвора, вона, власне, жодного дня не була здорова за всі 24 роки свого існування. Оскільки ЗМІ збиткові (а це не провина журналістів), вона практично не залежить від споживача, тільки від спонсора» (*tyzhden.ua/Columns/50/133377*). На жаль, реалії такі, як напуста струна на скрипці. Доводиться жертвувати стандартами, аби вижити... Крім того, складним залишається сприйняття «громадських контролерів совісті» у суспільстві. Поширені ефемерні позиції представників інших професій щодо недоцільності вищої медіаосвіти. На офіційному відкритті олімпіади з журналістики та реклами і зв'язків із громадськістю, яка цьогоріч відбувалася в Рівному, професор В.Різун сказав: «Наша професія — професія сьогодення, тому необхідно постійно вчитися, підвищувати кваліфікацію. Криза нашої галузі — у ставленні до освіти». Також навів експеримент, який проводив зі студентами. Виявляється, у нас продають машини люди, котрі мають три дипломи, а на телебачення, скажімо, беруть працювати тих, «хто вміє щось робити». Ось іще одна причина зниження рівня професіоналізму. Отож нерідко чуємо байки Лафонтена про недов'язковість журналістського фаху. Медіасфера стає лялькою, якою грається кожен на свій лад. І прикро, коли це роблять ті, кого вона народила, кому дала шлях у царину творчості, кому доручила вагому місію — стояти на сторожі свободи слова, кому віддала найцінніше — суспільство, інтересам якого ми покликани служити. Натомість журналістика для деякого асоціюється з Фру Лінне, про котру згадувала на початку. Ця героїня пішла з дому, залишила дітей, коли усвідомила, що життя несправжнє. Невже хочемо, аби така доля спіткала й нас? Щоб уникнути передбачуваних наслідків, слід постійно вчитися, удосконалюватися. У цьому неабияк допоможе фахова освіта. Вона загартує розум, додасть незалежності в судженнях і поставить совість на варті професійної діяльності. Медіа — культурний код нації! Його знищити легко. Але в цій ситуації, як у війні: або ти, або тебе... Вибір хай залишиться за кожним! *** Менш ніж за тиждень матимемо День журналіста. Вітаю всіх колег із професійним святом, і хай наш фах не буде лялькою в чужих руках! Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

Юрій БИСАГА: «Юриспруденція — це справедливість»

У ПІДРОЗДІЛАХ

«На юридичному факультеті ми дотримуємося формули «ЗП» — це порядність, професіоналізм та патріотизм», — каже Юрій Михайлович БИСАГА — доктор наук, професор, завідувач кафедри конституційного права й порівняльного правознавства. Він працює на ній із самого початку заснування (від 1991 року) і вважає: серед усіх факультетів Ужгородського національного університету хорошою, доброю, інтелектуальною родзинкою є юридичний підрозділ, який працює над тим, щоб Україна була самодостатньою і в економічному, і в культурному, і в правовому планах.

— Скажіть, будь ласка, які особливості навчання на юридичному факультеті?

— Кожен підрозділ, без винятків, має свої «родзинки». Юриспруденція в перекладі з латинської означає «справедливість». Ті люди, які обрали цю галузь, уже є особливими. Я вважаю, що юрист — стан душі. Адже благородною, божественною справою є нести людям справедливість. Це стосується як студентів, так і аспірантів, професорсько-викладацького складу. Я завжди говорив: наші вихованці — найкращі, як кажуть англійці, the best. Звичайно, далекий від того, аби ідеалізувати студентство. Дотримуюся тієї відомої життєвої сентенції царя Соломона, що «межі досконалості нема». Ми завжди шукаємо нових площин для себе з метою вдосконалення. Безумовно, важливими є духовні, наукові, фахові практики. Особливість факультету ще, мабуть, полягає в тому, що намагаємося словами великого Вчителя Ісуса Христа навчити юнаків і дівчат

статі «ловцями душ». Хочемо, щоб наші вихованці були самодостатніми, конкурентоздатними, високопорядними, нелукавими людьми.

— Як ставитесь до кредитно-модульної системи?

— Є позитиви й негативи. Кредитно-модульна система має певний механізм. І викладачі перетворюються в бухгалтерів, підраховуючи «плюси» й «мінуси». Я працюю на нашу альма-матер уже 30 років. І дуже любив, та й нині люблю проводити практичні заняття. Вигадував різні шляхи опитування, щоб за семінар кожен студент відповів по 5 разів. І всі бачили, хто чого вартий. Отож для мене, наприклад, не потрібно було іспиту, щоб з'ясувати рівень засвоєного матеріалу. Здобувач фаху знав свої бали, які заробив власною працею під час практичних занять, і ніхто не робив ніяких маніпуляцій. Уважаю: нам потрібно використовувати ті традиційні якості, що давали можливість студентам здобути хороші знання.

— Де проходить практику молоді юридичного факультету?

— Свого часу я мав честь бути в докторантурі Карлового університету й спостерігав за організацією навчального процесу, спілкувався з професорами, доцентами, студентами з цього приводу. Багато цікавого в них. Однак і в нас чимало напрацювань. Юнаки й дівчата мають особливі види практичних робіт, зокрема, знайомляться з тонкощами майбутньої професії в процесі, наприклад, роботи адвокатом, нотаріусом, у правоохоронних органах, прокуратурі. Є навчально-наукова практика, коли на завершальних курсах згідно з навчальним планом доручаємо нашим студентам проводити семінарські заняття,

кращі здобувачі фаху читають лекції. На кафедрі ділимося з колегами думками й уважаємо, що краще було б збільшити термін перебування молоді на практиці. А в рамках факультету доцільно було б зменшити кількість груп або їх членів, щоб кожен зміг краще себе проявити.

— Є такі студенти, які проходять чи проходили практику за кордоном?

— Звичайно, більшість із них практикується за місцем проживання. Але вже рік—два деякі стажуються в Словаччійській Республіці. Тобто намагаємося дотримуватися слів великого українського пророка Тараса Шевченка: «Учіться, брати мої, думайте, читайте. І чужому научайтесь, і

свого не цурайтесь...» Плануємо, що наші студенти проходили б частково курс навчання, і практику в Братиславі.

— Ми потрохи перейшли до питання про міжнародну співпрацю. Що можете сказати стосовно цього, а також загалом про наукові здобутки підрозділу?

— Ми дуже багато працюємо. І маємо певні досягнення. Не так давно вийшла друком книжка під авторством Романа Михайловича Фрідманського, Юрія Михайловича Бисаги, Дмитра Михайловича Белова, колективу авторів, у якій використовується досвід України в розбудові демократичної й правової держави. Водночас важливим є те, що

юридичний факультет нашого університету започаткував у Європі міждержавне фахове видання з правознавства «Visegrad journals on human rights». Серед його співзасновників — і наша кафедра. Журнал виходить на восьми мовах із кращими науковими здобутками. Молода генерація, викладачі, науковці обмінюються думками про країни Старого континенту на шпальтах зазначеного збірника. Також у цьому напрямку наш факультет надзвичайно плідно працює на чолі з деканом із країнами Прибалтики, Центральної та Західної Європи. Є добрі стосунки зі США. Важливо вивчати інший досвід, аналізувати, наскільки він може бути запозиченим. Цій меті слугує й проведення міжнародних конференцій. Воднораз у нашій кафедрі є заповітна мрія, щоб усі її працівники з часом стали докторами юридичних наук. Плануємо створити докторську раду із трьох спеціальностей.

— На завершення нашої розмови скажіть, якими якостями повинен володіти справжній юрист?

— Серед п'яти тисяч професій юриспруденція, медицина й учительство — боговибрані, освячені Творцем. Людина, котра бореться за справедливість — початок і кінець усього живого. Від самого народження й до завершення земного шляху ми завжди прагнемо справедливості. І як сказав один мудрий чоловік, філософ: «У Творця на цій землі є дві найбільші цінності — людина і право, людина і закон». Зрозуміло, планка вимог до юристів надзвичайно висока. Насамперед це мають бути високопорядні особистості, патріоти, професіонали від Бога, люди, які люблять свій фах, пишуться ним.

Галина ДЗЬОБАК,
студентка відділення журналістики.

ОЛІМПІАДИ

Обласний центр Закарпаття увісімнадцяте приймав кращих студентів із класичних та педагогічних університетів України — знавців російської мови та літератури — для участі у всеукраїнській олімпіаді. Уперше такий захід в Ужгороді відбувся 1998 року.

Нині разом із командою УжНУ в змаганні взяли участь представники 16 вишів — із Вінниці, Києва (КНУ ім. Тараса Шевченка та КНПУ ім. М.Драгоманова), Кривого Рогу, Ніжина, Одеси, Івано-Франківська, Сум, Луцька, Харкова, Черкас, Миколаєва, Херсона, Хмельницького, Дніпропетровська.

Порівняння з минулими роками вказує на те, що серед молоді бажання вивчати російську мову та досліджувати російську літературу не спадає: якщо в 2014 р. в олімпіаді, яка теж відбувалася в місті над Ужем, узяли участь 15 команд, у 2015 р. — 12, то приїзд 16 колективів цього року свідчить про зростання інтересу до вивчення російської як світової мови та літератури.

Проведення такого заходу на відповідній науковій базі УжНУ приваблює студентську молоддь: 4 з 34 учасників приїхали вдруге, серед них — дві торішні переможниці з Одеського національного університету ім. І.Мечникова — Ольга Бойко та Марія Шибасева. Отже, у змаганні вистачало напруження й творчої наснаги.

Традиційно олімпіада, що проводиться на теренах УжНУ, дає можливість показати «школу», академізм у першому турі: системність базових знань, ерудованість, уміння послідовно та логічно

Студенти-знавці російської мови та літератури знову змагалися в Ужгороді

Відкриття олімпіади

мислити. Другий етап вимагає творчості, оригінальності рішень: виголошені студентами доповіді з мови чи літератури повинні відзначитися науковим новаторством та самостійністю.

Абсолютною триумфаторкою знову виявилася одеситка Ольга Бойко, чим підтвердила закономірність торішньої перемоги. Названа студентка — літературознавець, учиться на четвертому курсі, вирізняється надзвичайною начитаністю та зрілістю мислення. Друге місце здобув також представник Одеського національного — Євген Першин. Третє виборов Станіслав Гречка, член команди Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Як видно, філологія перестає бути переважно жіночою справою. Крім того, бронзовий призер виявився переможцем у номінаціях «Мовознавча ерудиція» та «Краща наукова доповідь із мовознавства». Найвищу

рівняльну мовознавства (Ірина Боднар із Ужгородського національного університету). Призами були нагороджені студенти, які брали активну участь у роботі літературознавчої та лінгвістичної секцій.

Всеукраїнська олімпіада російських філологів-студентів приваблює й тим, що дає можливість побувати на Закарпатті, адже нинішня, розпочавшись експресією Ужгородом та відвідуванням музеїв, завершилася поїздкою областю в супроводі випускниці філологічного факультету УжНУ, а нині досвідченого екскурсовода Оксани Недзельської. Прогулянка Мукачевом продовжилась у замку «Галанок», потім студенти побували в санаторіях «Карпати», «Квітка Полонини», замку Сент-Міклош (Чинадієво) та Сваляві.

Проведення наукового конкурсу, дипломи та цінні призи, прекрасні

можливі завдяки фінансовому забезпеченню з боку Ужгородського національного університету. Незмінним багаторічним спонсором олімпіади студентів-русистів є меценат, натхненний розбудовник культури Закарпатського краю, голова ради асоціації банків України Станіслав Аржевітін, за що студенти та оргкомітет конкурсу щиро йому вдячні. ...Ущухли хвилювання й пристрасті олімпіади, але цінність філологічної освіти, студентська дружба, захоплення Закарпаттям — усе це залишиться в душі кожної молоді людини.

Наталія БЕДЗІР,
голова журі олімпіади, доктор

філологічних наук, професор, завідувач кафедри літератур народів світу та компаративістики Ужгородського національного університету.

Інтерв'ю телеканалу «Тіса» дає переможниця олімпіади, студентка Одеського національного університету ім. І.І.Мечникова Ольга БОЙКО

ФЕСТИВАЛІ

Уже вдруге Закарпатське угорськомовне товариство студентів і молодих дослідників, Студрада та Профком УжНУ, Міністерство людських ресурсів Угорщини, об'єднання закарпатських угорських аспірантів та докторантів «Momentum Doctorandus» організували Тижень студентської дружби. У 2016 році, на відміну від попереднього, до святкування приєдналася й молодь Азії та Африки.

Упродовж семи днів усі охочі могли перевірити спортивну вправність, узявши участь у змаганнях із футболу, плавання, настільного тенісу, проведених на базі спортивного комплексу УжНУ, культурно відпочити, переглянувши угорськомовну кінострічку під вівками гуртожитку № 4 чи оцінивши майстерність Дому танців «Зурго», знайти нових приятелів на вечірній прогулянці. Не обійшлося й без наукової частини: брейн-рингу, конференції та дебату «Закарпаття в центрі».

Наймасовішим заходом у рамках Тижня студентської дружби став тематичний фестиваль. Мета зустрічі — єднання юнаків і дівчат різних національностей та визначення найкращих кулінарів серед 11 команд: 5 українських, 5 угорських, які готували бограч, а також колективу індусів, котрі пригощали своїми традиційними стравами.

Порозумінню інтернаціональних учасників сприяли ведучі Володимир Смоланка та Крістіан Савла, які виступили й у ролі перекладачів з української на англійську та угорську мови відповідно.

Відкрив захід проректор із науково-педагогічної роботи Володимир Фекета: «Події останніх двох років призвели до того, що в Ужгородському національному університеті сформувалося потужне мультикультуральне середовище. Адже наш навчальний заклад обрали для продовження освіти сотні студентів із Європи та Азії. Мульти-

ПОДОРОЖНІЙ НАРИС

Усі закарпатці, котрі коли-небудь їздили львівською електричкою, знають, як це прокидатися посеред ночі й тягнути «недодивлені» сні та напівпорожню валізу на ужгородський залізничний вокзал.

«ПРЕСТИЖНИЙ ЖИГУЛЬ»
4:15. Телефону у службу «Престиж». Обіцяють, що за 7 хвилин за мною приїде «квадратна карета на колесах». Синій «Жигуль» швидко домчав до червонової будівлі вокзалу, і водій попросив за це 34 гривні. Траплялися мені й знижки за таку послугу, коли суму заокруглювали до трьох десятків. Але на привілеї потрібна причина: або велике свято (тоді саме була п'ятниця перед Великоднем), або нестача у водія решти.

«СІДАЙ — 2!»
Приблизна сума потрібна й на квиток до кінцевої станції — ціна за другий клас, і то за студентським. Буквально кілька гривень лежать на розмежуванні другого й третього видів комфортного перезіду. Зате в останньому не можна не помітити твердих холодних крісел, забруднених вікон, на яких шторки не в кожному вагоні, а за нечистим склом сірувато й за сонячної погоди. Поганий запах теж там не рідкість, особливо в місцях, ближчих до брудних санвузлів. Тому обираю 4-й вагон другого класу. Отже, 4:35 — і квиток у мене в руках.

РАНОК ПОЧИНАЄТЬСЯ НЕ З КАВИ
І сьогодні я в цьому переконалася. Посиділа кілька хвилин у залі очікування й пішла продовжувати традицію ранкових поїздок — тепле ванілічино з вок-

Кордони не стануть дружбі на заваді

культуральність в освітньому процесі вважається дуже позитивним фактором. Спілкуючись, представники різних націй обмінюються досвідом, удосконалюють мовні навички, по-новому дивляться на світ». Крім того, проректор побажав отримати задоволення від свята, гарно провести час.

Другою вітала присутніх Болгарка Богаті, котра зауважила: фестиваль проводять удруге, але цього року захід масштабніший. Олександр Варшава, своєю чергою, закликав відпочивати «шлунком і тілом», спілкуватися та пізнавати традиції іншого народу. Після вітань на присутніх чекала концертна програма. Вражали вправністю вихованці естрадно-духового оркестру Ужгородського музичного училища ім. Д.Задора під керівництвом народного артиста України Ференца Туміча.

Вокальні номери демонстрували Вікторія Німець, Дьорді Форгош, Марина Кушнір, Дора Чекана, Болгарка Богаті, Владислав Шульга, Антоніо Барзак. Колектив Малогеївської школи, наставником якого є Іштван Якоб, занурились глядачів у світ угорських танців.

Не пасли задніх і студенти з далеких країн: африканці Габріель Мові Анаман та Анха Хатіма виконали власну пісню. Шквал емоцій викликав добре відомий танцювальний гурт закордонної молоді «MJ5», що вже одинадцять виступив на сцені нашого університету.

Окрім музичних номерів, гості брали участь у веселих молодіжних

конкурсах: хто швидше принесе якусь річ, довше вимовлятиме звуки. Напередодні в соцмережі «Фейсбук» виявили переможця за найнезвичніше фото. Не обійшлося без екстриму й на фестивалі: мова про те, що в автомобіль «Запорожець» умістилося 17 осіб одночасно! А ще охочі могли ознайомитися з літературою, яку представили Закарпатський угорський інститут ім. Ракоці II та закордонні студенти.

Після концерту до слова запросили члена журі кулінарної частини фестивалю Олександра Варшаву, котрий назвав переможців у двох номінаціях. Найоригінальнішою визнали страву студентів з Індії. Організатор колективу Балкаран каже: «Традиційних індійських страв скуштували близько 300 людей. Ми раді, що вам подобається наша кухня. Наступного року теж братимемо участь у цьому заході». Угорська команда з цікавою назвою «Ужгородська безалкогольна партія» довела: знає секрети своєї національної страви й здобула грамоту за найсмачніший бограч. Переможці також отримали грошові призи.

Увечері для учасників лунала запальна музика від клубу «Maximus». Враженнями від заходу поділився голова Студради УжНУ Олександр Варшава: «Ми показали, наскільки дружними є вихованці нашого вишу. Такі тематичні тижні та вечори зближують студентів. Цей фестиваль відбувся вже вдруге й стане традиційним».

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Економісти УжНУ зробили ще одну добру справу.

Студенти разом із заступ-

ДОЗВІЛЛЯ

До Дня хіміка факультеті відбулося чимало заходів. Серед них і традиційний спортивний — Кубок декана з міні-футболу.

За почесний трофей змагалися 6 команд. У завершальному матчі викладачі суперничали з першокурсниками.

Гра виявилася справді Кубковою, а перемогою з рахунком 1:0 святкував досвід над молодістю. Отже, наставники стали триумфа-

Заради дітей

ником декана В.Герзаничем та професором М.Газудою відвідали дитячий притулок у селі Батьово Берегівського району.

Аби порадувати діток, гості підготували розважальну програму за участю аніматора, роздавали солодощі та іграшки. Організатори поїздки також хотіли привернути увагу до важливої проблеми — дітей-сиріт. У зв'язку з цим економісти вирішили щорічно влаштовувати екскурсії Ужгородом та своїм підрозділом для дітей 16—17 років.

Вікторія КОПЧА,
студентка відділення журналістики.

День хіміка зустріли Кубком декана...

торами турніру, котрому, до речі, уже більше десяти років.

Як і годиться, нагороду (до речі, дуже красиву!) вручав очільник факультету Василь Лендел. Крім того, студенти-фіналісти отримали солодкий приз.

У цілому захід подарував чимало позитивних емоцій, які ще довго згадуватимуть учасники.

Одного разу в електричці «Ужгород — Львів»...

зального апарата. І тут на мене чекав сюрприз. «Погодувала» винахід техніки сімома гривнями, почекала хвилику, відсунула пластмасове віконечко кавової машини, дістала напрохуд легкий картонний стакан із дерев'яною паличкою для перемішування і... нічого. І більше нічого. Хоч переді мною якомусь чоловікові таки пощастило забрати свій напій. Якби не оголосили про початок посадки в електричку, підійшла б до когось із працівників вокзалу — жодного повідомлення про те, що капучино закінчилося, не було. Як результат: традиція — уже не традиція.

«БІЛОСНІЖКА» Й ВАГОН «ГНОМІВ»
Це не тільки «дорожній» пе-

комп'ютерні ігри й інші дитячі забави, а жваві дівчатка кажуть щось на зразок «сир» чи «тинґириця», коли їх подружка тисне маленькій кружечок на телефонній камері.

У сюжеті є й додаткові герої, і між ними починається сутічка. Зла доросла пасажирка з малою дитиною зігнала з місця дівчину, щоб сісти біля вікна. Але й далі їй неспокойно — постійно оглядається на галасливих непосид. Зрештою, не витримувє й іде жалітися вчителю. Окрім особистих інтересів, героїнями керує й почуття материнства: у вчительок своє («Та це ж діти!»), а в іншій пасажирки теж («І в мене також дитина»). У суперечку втручається провідниця. Здавалося, тиші як не було, так і тепер її нема ще більше.

Хвилин сім «гноми» сиділи тихо. А далі — із новим натхненням: тепер уже «печенько» ділять й інші «снеки» з кольорових шурхотливих упаковок. Викрикують щось про якість чудовисько. У вагоні відчувається дух демократії — усі мають право голосу й кидають оком на майже шестигдинну залізничну «владу».

Є у вагоні й ті, які в смішному «голосуванні» воліють утриматися. Це трійка студентів: дівчина, котру зігнала зла «опозиціонерка», і двійко хлопців, які культурно розважались. Один — музикою із масивних навушників, інший — нещодавно презентованою в Ужгороді новою книжкою-інтерв'ю Юрія Іздрика й Жені Нестерович Summa. Не знаю, як життєві «рецепти» видання сприймаються в такому галасі: думаю, так собі.

ПАСАЖИР ІЗ ПОКИНУТОГО ВАГОНА
«Краще погано їхати, аніж іти пішки», — обурено бурмотів

якийсь чоловік. Він наче взявся нізвідки, зайшов, коли електричка вже була «на ходу». Почав розганяти пасажирів, виявляючи номер свого місця й те, чому хтось сидить не на своїх кріслах. За хвилини дві рвонув у тамбур, а повернувся вже з провідницею із сусіднього вагону.

Таке обурення викликала незрозуміла ситуація. У чоловіка був квиток у вагоні, якого не існує. Щось у гарріпоттерівському дусі. Однак усе роз'яснила «Дамблдор у спідниці» — провідниця, котру пасажир привів із собою. Виявляється, два кузови були несправними, і їх довелося залишити ще в Ужгороді, відчепивши від шести інших, а пасажирів розгрупували на вільні місця. Цікавинка в тому, що провідниця стверджує: у каси надходить інформація про проблемні вагони. Чому ж тоді й далі продавали такі квитки — залишається загадкою.

ЗАМІСТ ЕПІЛОГУ
Чимало запитань у цій історії поки не мають відповідей. Однак якщо дивитися на ситуацію як на загадку казки — поїздка нудною не була. Галицьке повітря перетворило «Білосніжку» на реальну людину. І хоч «гноми» у нашій історії виявилися далеко не сім, а більш ніж двадцять, казкове число все ж існувало: сім хвилин в очікуванні «квадратної карети на колесах», сім гривень за кавуневидимку, сім хвилин затишшя після «максі-галасу». І неважливо, героєм якого твору ви можете себе уявити. Просто помічайте маленькі «чарівні» елементи в кожному дні, аби не жалітися на одноманітність буднів.

До речі, який ранок був сьогодні у вас?!
Юлія МЕДЮХ,
студентка відділення журналістики.

ЗУСТРІЧІ

ВУжНУ відбулася зустріч студентів філологічного факультету з відомими українськими письменниками. Цього разу до вишу завітали Андрій Курков, Артем Чапай та Андрій Шолтес. Ініціював захід декан факультету іноземної філології Михайло Рошко, із радістю підтримала таку ідею й очільник філфаку Галина Шумицька. Тею обговорення стала сучасна українська література.

М.Рошко повідомив, що триває третій етап так званих «Закарпатських діалогів»; перший і другий відбулися на Виноградівщині, Рахівщині, Хустщині, Тячівщині. Крім Ужгорода, майстри пера відвідають Перечин, Сваляву, Міжгір'я. Щоразу А.Курков запрошує із собою гостей. Тепер із ним приїхав А.Чапай — відомий письменник із Коломиї, який живе в Києві, та А.Шолтес — молодий закарпатський літератор, випускник філфаку УжНУ. А.Курков є організатором таких зустрічей у всій Україні й розповів про ініціативу для письменників до 35 років: «Ми збираємо ці роботи й спробуємо видати окремою антологією. На початку проекту оголосили конкурс короткої прози для закарпатців під назвою «Гірські горизонти», і текстів у закарпатських модах авторів було навіть більше ніж у бесарабських колег».

Звісно, гостям студенти ставили чимало запитань. З'ясувалося, скажімо, що А.Чапай заробляє завдяки журналістиці, із 2014 року готує репортажі про війну. Крім того, пише книжки: «У цій справі вважаю себе початків-

Як заробляти на життя літературою?

Розповіли відомі українські письменники

цем, бо розпочав три роки тому». Кожна така праця пана Артема потрапляла в Топ-5 видань року за версією BBC (у 2011 р. серед кращих, зокрема, — «Подорож із Мамайотою в пошуках України»).

Щодо А.Шолтеса, то його проби пера були ще в університеті. Ішлося про захоплення й спосіб комунікації з друзями, певне перекладу себе й того, що відбувається. Після закінчення вишу Андрій певний час працював за кордоном, потім — журналістом у різних виданнях. Паралельно накопичував оповідання, щоденники: «Назбирався стільки текстів, що їх або вартувало спалити, або почати з ними щось робити».

Удалося опублікувати тільки третю пробу пера: «Якщо коротко, то це роман про рок-н-рол, секс і алкоголь, побудований на перекличці між текстом та ілюстраціями. У ролі останніх виступили футболки з надписом».

А ось А.Курков із гумором згадує: «У 13 років я почув: радянські письменники не ходять на роботу — і вирішив теж стати літератором». Однак твори не друкували, бо вони не відповідали соціалістичній дійсності. 18 років минули в пошуках видавця: «Я відправив світом близько тисячі бандеролей і листів. Отримав 600 письмових відмов». Згодом схвальна відповідь на роман «Пікнік на льоду» з'явилася зі Швейцарії. Книжка вийшла в перекладі німецькою мовою в березні 1999 року, а в червні вже стала бестселером. Невдовзі англійське видавництво, яке до того прислало відмови на друк, почало купувати права на друк роману А.Куркова. Професійним письменником став у 37 років, відто-

ді заробляє на книжках, які виходять у 65 країнах світу.

М.Рошко теж розповів про себе як про митця: «Завжди мріяв бути письменником. Якби мені в 15—20 років сказали, що працюватиму викладачем, розсміявся б, а нині дуже люблю свою роботу. Літературою почав серйозно займатися в армії. Потрапив до Угорщини в 1982 році. Це був час жорсткої «дідівщини», коли хлопці старшого призиву знущалися із «салабонів». Про таке ніхто не писав, і я знав, що буду першим, хто порушить вищезгадану проблему в літературних творах». Отож видав книжку «Там, де нема жінок». Автора більше цікавила психологія людей, на яких звертав увагу. Другий твір — містичний, під назвою «Кривавий місяць над Мінчелом»: «Такого фольклорного багатства, як у нас, ніде нема, і я вирішив осучаснити історію», — зауважив М.Рошко. Це одна — «Джинсове покоління» — своєрідний альманах нинішніх письменників. Сьогодні пан Михайло працює над наступним романом, але про нього поки не розповідає, «щоб не наврочити».

Загалом зустріч зарядила енергією надовго. Студентка 3 курсу відділення журналістики Марія Зелінська зазначила: «Розмови з письменниками — одна з важливих складових як навчального процесу, так і загального розвитку. Емоції після таких подій просто «зашкалюють». Щоразу знаходжу відповідь на одне зі своїх питань, дізнаюся більше нового про світ мистецтва й повертаюсь у реальність із більшою впевненістю, щоб крокувати до мети».

Олеся МЕЗЕЙ,
студентка відділення журналістики.

ЗНАЙ НАШИХ!

Філологи УжНУ підкорили «Гірські горизонти»

Декан факультету іноземної філології, письменник Михайло Рошко, Валерія ЗЕНИНЕЦЬ, Андрій КУРКОВ, Юлія Совинська, декан філфаку Галина Шумицька та її заступник Оксана КУЗЬМА

Літературний конкурс «Гірські горизонти» знайшов своїх переможців, серед яких — четверо студентів філфаку УжНУ!

У Закарпатській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Ф.Потушняка за присудом письменників-учасників проекту «Закарпатські діалоги» нагородили найзавзятіших молодих авторів краю. Філологічний факультет відзначив своїми творчими даруваннями: II місце посіла четвертокурсниця українського відділення Юлія Совинська за оповідання «Розлука пахне вічністю», III місце — студентка 4 курсу відділення журналістики Валерія Зенинець за есе «Колійна луйтра Закарпаття». А ще фіналістами конкурсу стали четвертокурсни-

ки: україністка Юліанна Сільцер і журналіст Степан Ткачук.

Як розповів Андрій Курков (голова журі), усього на розгляд було подано з півсотні рукописів, із-поміж яких за право увійти до десятки найкращих реально змагалися 17 творів. Шановний гість також зізнався, що Закарпаття виявило потужніший літературний потенціал порівняно з Одещиною, де аналогічний конкурс проводили торік у рамках «Бесарабських діалогів» — твори закарпатських авторів відчутно «присмачені» місцевим колоритом і стосуються справді актуальних тем.

Насамкінець куратор повідомив, що за підсумками одеського й закарпатського проектів, імовірно, уже восени видадуть альманах «Діалог Бесарабія — Закарпаття».

Марія ШЕЛЁЛЬ,
студентка відділення журналістики.

ФОЛЬКЛОРНІ СКАРБИ

Продовження. Початок у №№ 7 (176) — 8 (177), 3 (184) — 4 (185).

Було це давно. Один мандрівник подорожував Карпатами. Довго йшов під палючим сонцем. Ішов-ішов, але не знаходив укриття, де міг би хоч декілька годин відпочити, адже не було жодного деревця.

Знесилившись, юнак ліг на горбочку й заснув. Ураз побачив чудовий сон: над ним схилилася дуже красива дівчина.

- Як тебе звати, мила?
- Моє ім'я — Калина.
- Як ти знайшла мене?
- Побачила, що дуже втомився. Мені стало шкода тебе, вирішила над тобою зробити захисток від сонця. Відпочивай собі спокійно.

Пославши, хлопець устав і побачив над собою деревце — калину. Вона допомогла йому,

Легенда про калину

бо захистила від палючого сонця.

Уставши, мандрівник зайшов в одне село. У селян почав питати, чи не знають вони дівчину з ім'ям Калина. Йому показали хатину, у якій жила самісінька юнка. Вона була сиротою. Побачивши її, хлопець одразу зрозумів, що ця красуня є його судженою. Тільки така дівчина могла допомогти самотньому мандрівникові пережити спеку. Поговоривши з вродливоцею, вирішив поєднати свою долю з нею назавжди.

Із того часу до калини приходять дівчата й тихо розмовляють із нею про свою долю, про те, як із ними поведатися хлопці.

Кароліна БОБОНИЧ,
студентка філологічного факультету.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Геній сучасної прози Юрко Іздрик подарував частинку нової писемності

ВУжгородському прес-клубі відбулася презентація нової книжки Юрія Іздрика *Summa* (у співавторстві з журналісткою Євгенією Нестерович).

Супроводжував письменників президент Міжнародної літературної корпорації MERIDIAN CZERNOWITZ Святослав Померанцев, котрий повідомив, що культурні менеджери, організатори літературних подій із 30 міст України пропонують нашим закарпатським майстрам слова подорожувати країною, побачити, чим вона живе, ну й себе показати! Гостем прес-конференції став

український прозаїк, поет, культуролог, автор концептуального журнального проекту «Четвер» Ю.Іздрик, який розповів про свою літературну кар'єру. Він відверто повідомив, що творчим поривом завдячує Дмитрові Павличку, бо саме йому зачитав перші вірші. За визнанням пана Юрія, автор «Двох кольорів» навіть став хресним батьком у літературі, стимулюючи подальший розвиток художнього слова.

Разом із Євгенією Нестерович (культурний менеджер, критик, журналіст, редактор сторінки «Штука» у виданні Zbruc.eu (із 2013 року), програмний директор Мистецької ради «Діалог») Юрій Іздрик презентує книжку під назвою

Summa. Автори називають її «довідником для тих, хто випадково потрапив на планету».

Захопливою була розповідь поета про чудове знайомство зі співавторкою, їхні спільні випробування. Не на публіку говорить: ідею для створення жанру видання («інтер'ю-ріка») Євгенія привезла з Польщі. У книжці письменники пояснюють, що таке Бог, любов, оргазм, душа й багато інших речей, які важливі в житті.

Автори переконані: *Summa* можна почати читати з будь-якої сторінки. Цим, а також форматом, вона зручна, зокрема для читання в транспорті.

Іоанна ГОЛЯНИЧ,
студентка відділення журналістики.

ЗАХОПЛЕННЯ

Мирослава ВЕРБИЩУК: «Колись хотіла купити квітковий обруч... Потім вирішила зробити його самостійно»

Мирослава ВЕРБИЩУК за улюбленою роботою

Дедалі більшої популярності набувають вироби з квітів. Вони стають трендом, який потрібно тільки успішно впровадити в життя. Цим, власне, і займаються майстрині, котрі придумують незвичний подарунок на день народження, підготують аксесуар, що гармонійно доповнить ваш образ чи просто змусить усміхнутися від щастя.

вражала дикторськими здібностями, театральною усмішкою й акторською грацією. Вона закінчила музичну школу з гри на фортепіано. Займається вокалом, часто виступає на концертах. Скажімо, неодноразово співала на днях першокурсника, факультету тощо. Крім того створює власні композиції... Воднораз дівчина торує професійний шлях як PR-менеджер одного з найбільших оздоровчо-рекреаційних курортів області. У журналістській діяльності орієнтується на Джиммі Фелона та Еллен Дедженерес. Основна мрія — самореалізація в медіасфері та особистому житті. У співорозмовниках, друзях особливо цінує почуття гумору, пунктуальність, відвертість і креативність.

«Колись хотіла купити квітковий обруч. Довго шукала в магазинах, але їх ціна була й тоді надто висікоюю (100—150 грн). Потім вирішила зробити виріб самостійно. Купила чимало квітів. Добре, що в батька був силіконовий пістолет. Перша спроба виявилася вдалою, рідним дуже сподобалася. Фото виробу опублікувала в одній із соціальних мереж. Спочатку отримала чимало «лайків», а згодом з'явилися й повідомлення зі схвальними відгуками. Невдовзі задумала створити групу «Віночки, обручі з квітів» (vk.com/verba_accessorise), у якій нині вже близько 2000 учасників», — згадує авторка вже понад 300 форм прикрас. Експериментує понад два роки.

Саме через Інтернет надхо-

дить значна частина замовлень. Дехто звертається з готовою ідеєю, яку слід утілити в реальність, а хтось цілком довіряє естетичним уподобанням «квіткового» митця. «Віночки створюю довше ніж обручі. Виготовляю й весільні комплекти», — зізнається майстриня.

Що ж, чекаємо нових цікавих спроб Мирослави, які, упевнені, будуть вдалими й матимуть попит. До речі, дівчина працює над створенням власного логотипу. Бажаємо талановитій колезі нових досягнень, неперевершених ідей, задоволення від «квіткового» хобі. Адже В.Сухомлинський писав: «Найпрекрасніші і водночас найщасливіші люди ті, хто прожив своє життя, піклуючись про щастя інших». М.Вербищук саме це й робить...

Також пропонуємо майстер-клас зі створення обруча:

- беремо стрічку (1 м — довжина, 5 см — ширина), будь-який обруч (тонкий, середній чи широкий), квіти (із тканини або пласти-

ку; на думку нашої героїні, краще із тканини, адже пластик не надто добре тримається) і силіконовий клей;

- закріплюємо стрічку за допомогою клею в одному з кінців обруча;
- обмотуємо стрічкою весь виріб (це надає акуратності);
- закріплюємо клеєм в іншому кінці;
- визначаємо середину обруча й наклеюємо квіти на основу в довільному порядку (нахрест, зигзагом тощо);
- до основи бажано клеїти більші пелюстки, а на них чи поруч — менші;
- варто уникати проміжків у виробі.

Носіть на здоров'я, і хай власноруч виготовлені вироби завжди дарують тільки радість!

Спробували опанувати навички квіткового мистецтва

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд»,
Джека ВАЙДА,
студентка відділення журналістики.

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ

Уже в 55-те в Ужгороді зібралися легкоатлети для участі в традиційному Кубку «Дружба». Цього разу до обласного центру Закарпаття з'їхалися 22 команди, або 300 учасників зі Словаччини та з 8 областей України. Спортсмени змагалися в 10 видах програми.

На урочистому відкритті юнаків і дівчат вітали міський голова Ужгорода Богдан Андрійович, начальник управління молоді і спорту ОДА Віталій Ерфан, представники обласного відділення НОК України, кафедри фізичного виховання, а національний прапор підняли майстри спорту міжнародного класу Руслана Цихоцька з Чернівців та Інна Ахкозова з Дніпропетровська.

Крім того, на Кубок приїхало чимало почесних гостей. Серед них, наприклад, відомий у минулому спортсмен, член виконкому Федерації легкої атлетики України, голова тренерської ради ФЛАУ, почесний член Національного олімпійського комітету України Олександр Величко та засновник «Дружби», почесний голова обласного відділення НОК Закарпаття, олімпійський арбітр і почесний суддя змагань Леонід Городний.

СПАРТАКІАДА

6-ту загально-університетську спартакіаду, присвячену 70-річчю УжНУ, продовжили змагання студентів із плавання.

Охочих здобути золоті нагороди виявилось більше ніж 70 осіб із 10 факультетів. У баталіях узяли участь як хлопці, так і дівчата. Вони демонстрували свої майстерності у спритність у кількох видах програми: криль, криль на спині, брас та естафета.

Перемогу серед дівчат на дистанції 50 м кролем здобула Аліса Кочемба (фізичний факультет) — 0,34,32. Друге місце посіла Анастасія Беца (факультет інформаційних технологій) — 0,36,6. Вітання за

Останній, зокрема, зазначив: «Атмосфера на змаганнях дуже дружня, багато учасників, особливо школярів. І це прекрасно. Назва турніру виправдовує сподівання!»

Своєю чергою, віце-президент Федерації легкої атлетики Закарпаття Анатолій Коломоєць наголосив: «Офіційну частину змагань розділили на два етапи, програма яких тривала впродовж двох днів. Крім того, родзинкою заходу стали стрибки під музику у виконанні кращих стрибунів України».

Справді, вийшло гарне емоційне шоу. 7 спортсменок, із яких 2 майстрині спорту міжнародного класу та 1 майстриня спорту, замовляли собі улюблені мелодії й змагалися за призи рекордсмена світу Ігоря Тер-Ованесяна, котрі вже вкотре виділили Товариство вірменської культури Закарпаття «Арагат». У підсумку перемогла львів'янка Наталія Сахарук із результатом 6 м 31 см, що вище на 6 см за норматив майстра спорту. Ужгородка Дарія Новикова, яка раніше навчалася в УжНУ, уперше стрибнула на 6 м і виконала норматив кмс (див. фото).

В інших видах програми перемогли представники Маріуполя, Чорноморська, Рівного, Мукачева, Ужгорода, Тячева, Сваляви.

Як розповів А.Коломоєць,

Ювілейна «Дружба»

своєрідним посланцем УжНУ на Кубку «Дружби» була Юліанна Гудзь, кандидат у майстри спорту з факультету здоров'я людини. До числа призерів спортсменка не потрапила, тим не менше змагалася за нагороди в стрибках у довжину. Мабуть, усе. Залишається тільки чекати нового Кубка «Дружби» та сподіватися, що в

Ужгороді все ж з'явиться сучасне легкоатлетичне покриття. До речі, на цю тему представник ФЛАУ Олександр Величко спілкувався з міським головою Ужгорода Богданом Андрійовичем, і той обіцяв посприяти у вирішенні проблеми, яка вже давно стала хронічною.

Володимир ТАРАСЮК,

«Погляд».

І пливли до перемоги...

третє місце приймала Марта Шубак (медичний підрозділ) — 0,45,06.

50 метрів кролем на спині найшвидше пропливла Уляна Лукашевська (коледж) — 0,41,55. За нею фінішувала Наталія Бенко (факультет здоров'я людини) — 0,52,42. «Бронзу» виборола Вероніка Звонар (теж ФЗЛ) — 1,03,03.

У плаванні брасом на п'ятдесятметровці перемогли Аліса Кочемба (фізфак) — 0,46,65, Вікторія Костюк (факультет міжнародних відносин) — 0,49,0 та Оксана Бабинець (коледж) — 0,49,15.

Щодо юнаків, то на дистанції 50 м кролем не було рівних Микиті Ковачу (факультет інформаційних технологій) — 0,27,91. «Срібним»

став Олександр Єдінак (фізичний підрозділ) — 0,28,93, а третій щабель п'єдесталу підкорив Олександр Візауер (фізфак) — 0,30,24.

Криль на спині. Вищезазначену відстань у цій дисципліні найкраще подолав Олександр Єдінак (фізичний факультет) — 0,34,39. За ним із мінімальним відривом фінішував Юрій Рябуха (медфак) — 0,35,25. Бронзову медаль отримав Сергій Лехцер (коледж) — 0,37,50.

Стосовно брасу, то на згаданій дистанції перший — Микола Бойчук (стоматологічний факультет) — 0,38,15, другий — Михайло Куклишин (коледж) — 0,39,89, а третім був Михайло Янцо (ФЗЛ) — 0,41,82.

В естафеті 4x50 м в/с серед

дівчат кращими стали колежанки (3,07,10).

У хлопців першими припливли представники факультету здоров'я людини — 2,11,44. Буквально через секунду фінішували стоматологи — 2,12,85. Третє місце в команді коледжу — 2,17,18.

У загальному заліку переміг фізичний факультет — 11475 очок. Другим став природничо-гуманітарний коледж — 10301. Третій — стоматологічний підрозділ — 9363.

Загалом цьогорічні учасники виявилися гідними суперниками, про що свідчить і мінімальний розрив у результатах.

Богдан ЗІЛІНЕЦЬ,

студент відділення журналістики.

До УжНУ завітала й «королева спорту»

Саме легка атлетика стала завершальним етапом загальноуніверситетської спартакіади: 66-ої студентської та 9-ої викладацької.

Захід відкрив проректор із науково-педагогічної роботи Володимир Фекета. Привітав учасників і побажав удачі в змаганнях заступник голови профкому Олександр Конопльов. Приєднався до слів також Іван Маріонда, головний суддя заходу, майстер спорту з легкої атлетики та завідувач кафедри фізичного виховання.

Підняти прапор з університетською символікою запросили кандидата в майстри спорту з легкої атлетики Юлію Гудзь. Розпочали спартакіаду сімейні старті серед викладачів «Мама, тато і я — дружна сім'я». Учасники змагалися в киданні м'ячика, стрибках із місця, брали участь в естафеті. Найкраще в спортивному плані підготувалися Буксарі (фізичний факультет), які й здобули перемогу. Друге місце посіла дружна сім'я Яцканичів (факультет туризму та міжнародних комунікацій), третьою стала команда Прохненків з істафу.

Серед викладачів-чоловіків усі золоті нагороди (біг на дистанції 100 м, стрибки в довжину з розбігу) здобув наставник економічного факультету Віталій Герцанчик.

Жінки змагалися в стрибках у довжину з розбігу, де найкраще себе виявила Катерина Шевченко з кафедри фізичного виховання, яка вже п'ятий рік поспіль є непереможною в цій дисципліні. Найкращий результат із бігу на

100 м показала Наталія Александра, представниця природничо-гуманітарного коледжу.

За результатами, найкращою стала кафедра фізичного виховання, друге місце за економістами, на третій сходинці — фізики.

Щодо студентських змагань, то до них ухвалив комплекс вправ із стрибків у довжину з розбігу, штовхання ядра, біг на дистанції 100, 400, 1500 м серед хлопців, 100, 400 та 800 м у дівчат, а також естафета 4x100 метрів.

Найсильнішою в штовхання ядра виявилася Христина Клецько, яка представляла факультет ту-

ризму та міжнародних комунікацій. Юліанна Гудзь стала володаркою двох золотих нагород у бігові на 100 метрів та стрибках у довжину з розбігу, де показала результат, близький до рівня майстра спорту (5.87м). Найвитривалішими на середніх бігових дистанціях (400 й 800 метрів) були представниці факультету здоров'я людини Вікторія Щур і Наталія Шозда.

Королівський забіг продемонстрували юнаки, а особливо на стометрівці, де мінімальний розрив між учасниками становив одну соту секунди. Найспритнішим виявився Іван Телегій із

фізичного факультету (на фото в центрі). Дистанцію 400 м першим подолав хімік Михайло Микуланинець. Найдовшим і найважчим був забіг на 1500 метрів, у якому тріумфував Владислав Французов. У штовханні ядра найбільшу силу продемонстрував Іван Гучкович, а стрибнув далі за всіх Максим Дедак.

За підсумками, пальмою першості отримав факультет здоров'я людини, «срібло» дісталось фізикам, третю сходинку посів природничо-гуманітарний коледж. Переможців у командному та особистому заліках нагородили дипломами, медалями та кубками. «Була напружена боротьба як на бігових доріжках, так і в секторах зі стрибків у довжину. Переможці визначалися за десяти секунди в бігу та з урахуванням лічених сантиметрів у стрибках у довжину з розбігу. Із кожним роком студенти та викладачі покращують результати, адже тренуються й удосконалюють здібності. Ми готуємося до десятої, ювілейної спартакіади, яка обіцяє бути багатого на нові перемоги й високі здобутки», — поділився враженнями про завершальний етап університетської спартакіади головний суддя з легкої атлетики Василь Шароді.

У цілому змагання дійсно стали святом здорового способу життя. Кожен бажав перемоги й докладав максимум зусиль, аби показати кращий результат і бути гідним суперником. Студенти ж краще пізнали один одного, продемонстрували фізичні здібності, що надалі сприятиме патріотичному вихованню та згуртуванню молодіжного колективу.

Богдан ЗІЛІНЕЦЬ,

студент відділення журналістики.

BASKETBOL

Зі «срібним» відблиском

В Ужгородському спорткомплексі «Юність» завершився чемпіонат області з баскетболу серед чоловічих команд.

У першому півфіналі зішлись БК «Мукачево» та ЗОДЮСШ-УжНУ. Фіналіста визначили лише в другому овертаймі. Зусиллями Антона Івановича, Владислава Плевакова та Івана Петечела наш клуб вирвав перемогу з рахунком 122:116.

У другому півфіналі БК «Ужгород» без проблем здолав БК «Свалява» — 99:44.

Завершальна гра вийшла також дуже видовищною, однак у підсумку чемпіоном області став колектив обласного центру — 88:81. Відповідно представники альма-матер задовольнилися «сріблом». Крім того, найціннішим гравцем змагань визнано Антона Івановича із ЗОДЮСШ-УжНУ.

У рамках студентського Кубка з баскетболу 3x3, який відбувся в Чернівцях, виступила й збірна команда УжНУ. Вигравши в господарів (11:4), у ТНЕУ Тернопіль (11:9) та команди Кам'янець-Подільського (11:5) у групі, а також у півфіналі в представників «Львівської політехніки» (11:4), наші юнаки лише у фіналі поступилися суперникам із Подільського (9:11). Притому Антон Іванович, Степан Рошко, Віктор Сапронов і Валентин Рипкович здобули путівку на всеукраїнський фінал, який відбудеться в Києві.

За інформацією Федерації баскетболу Закарпаття.

ДОЗВІЛЛЯ

Теорема Піфагора: зі своїм містером

Студенти математичного факультету обрали «Містера факультету 2016 року». До шоу готувалися досить довго й ретельно.

Захід відбувався в залі СЦД «Ювентус». Традиційно розпочали з привітання керівництва: до присутніх звернувся проректор із науково-педагогічної роботи Ігор Король, декан Михайло Повідайчик та його заступник із виховної роботи Павло Мулеса.

Концерт розпочали з виступу дитячого колективу «Джерельце Карпат». Гарнені гості охоче дарували гарний настрій. Чудові пісні звучали у виконанні представників фізичного та гуманітарно-природничого факультетів. Тим часом присутні чекали на тих, хто претендував на титул містера математичного підрозділу. За почесне звання змагалися шестеро учасників. Вони мали три виходи. Перший — «Fire», у якому хлопці презентували себе, розповідали про захоплення та мрії. Наступний — у спортивному одязі. Тут конкурсанти виявили фантазію: був і баскетболіст, і боксер, і дзюдоїст, і футболіст, і фехтувальник, і навіть гравець американського футболу. Завершальним етапом у змаганні став вечірній вихід. Претенденти на містера матфаку виконували повільний танець, чим приємно вразили жіночу частину аудиторії.

У перервах між конкурсами виступали представники ужгородського колективу «Street workout». Також запам'ятався індійський танець, який виконали студенти медичного факультету. Додали драйву КВНівці й гості свята — закарпатські реп-зірки з колективу «Уйко Шоні».

Звання ж віце-містера математичного факультету виборов Антон Бровді, а містером серед послідовників Піфагора в УжНУ став Андрій Корпуш. Свято продовжили не менш захопливо — дискотекою в одному з нічних клубів міста.

Іоанна ГОЛЯНИЧ,

студентка відділення журналістики.

У БІБЛІОТЕКАХ

Ужгород уперше взяв участь в акції «Ніч в музеї», яка вже давно підкорила країни Європи.

До заходу долучилися Закарпатський музей народної архітектури та побуту, Закарпатський обласний музей ім. Й. Бокшая, Закарпатський краєзнавчий музей, ILKO Gallery та кафе-музей «Під замком». Кожна з локацій запропонувала самотужки розроблену програму з виступами виконавців, переглядом кінострічок та експозицій.

Мета заходу — розповісти про культурну спадщину краю в незвичайному форматі, адже двері для відвідувачів були відчинені з 21:00 і до самого ранку.

Студенти третього курсу відділення журналістики також не оминували можливості доторкнутися до прекрасного. Вибір зупинили на мистецькій галереї ILKO, яка в 2014 році вже влаштовувала нічні перформанси. Цього разу організатори підготували чимало цікавого. Наприклад, зустріч із письменницею Вікторією Амеліною, котра презентувала свій роман «Синдром листопаду, або Homo Comptiens». Вікторія зауважила, що, незважаючи на опис подій Майдану, революція в романі служить лише тлом для розуміння значно глибших ідей.

Надзвичайно потужною була й музична частина: гостей розважали

У музеї... уночі

побували наші студенти

рок-гурти Tango Tempo, Johnny Rides та віолончелістка Діана Гава. На захід завітав фотожурналіст Сергій Полежака, котрий навчається в Данській школі фотожурналістики. За свої 24 роки юнак устиг побувати в зоні військових дій та працював із провідними медіа. Він поділився досвідом із присутніми, розповівши про способи навчання за кордоном, а також окреслив специфіку роботи зі світлинами.

Рухами тіла зачарували учні студії сучасного танцю «Бліц»; їхні виступи зірвали шквал овацій. Студентка 3 курсу відділення журналістики Марія Зелінська ділиться враженнями: «Загалом захід дуже цікавий та незвичний для Ужгорода. Мінусом було те, що одночасно відбувалися події в різних локаціях, і всюди хотілося побувати. Воднораз кожен обирав, що ближче до душі. Натхненна атмосфера, цікаві дискусії та хороша музика дозволили відвідувачам із користю провести вечір суботи».

Травнева ніч у музеях міста завершилася під ранок — заклади працювали до останнього гостя.

Валерія ЛАДАНИ,

студентка відділення журналістики.

ДОЗВІЛЛЯ

Із цікавими гостями, високими нагородами, влучними жартами й не тільки...

Студенти факультету іноземної філології відзначили День свого підрозділу в одному з диско-клубів Ужгорода.

Вечір розпочав декан Михайло Рошко. Привітав усіх зі святом, а також зі словами вдячності звернувся до гостей. Цього разу на вечір завітали українські письменники Андрій Курков, Сергій Федака, Артем Чапай та Андрій Шолтес. Порцію привітань та побажань на майбутнє студенти отримали від літератора Андрія Куркова та заступника декана з виховної роботи Оксани Дацьо.

Коли всі слова привітань були вже сказані, декан факультету М.Рошко нагородив грамотами за участь у конкурсі «Студентська осінь-2015» Яну Бічеву, Олеся Павлюка та Лею Мотичку, переможців однієї з номінацій.

Загалом на святі не було коли

нудьгувати. Жартами, гумором створювали позитивну атмосферу команда КВН математичного факультету «Лайм», а також колектив, який представляв іноземну філологію, «Інфронт». Продовжили вечір енергійними та запальними танцями учасниці танцювального колективу «Youngbloods». Співала для аудиторії Моніка Мойсюк, котра чарівним голосом викликала гучні аплодисменти. Насамкінець на сцену запросили мукачівську рок-групу Sacred Fire. Вокалісти привітали зі святом студентів-іноземників, відтак радували слухачів своїми піснями.

Після урочистої частини охочі залишалися на дискотеку. Музика не вщухала до самого ранку. Студенти не хвилювалися, що спізняться на пари, тому що декан М.Рошко оголосив наступний день вільним від занять.

Богдан ЗІЛІНЕЦЬ,

студент відділення журналістики.

КОНКУРСИ

Російський критик Борис Акунін колись мовив: «Справжню красу неможливо зафіксувати за допомогою фотооб'єктива. Вона занадто жива, неправильна, занадто мінлива». А ось 11 травня в залі Закарпатського обласного музично-драматичного театру всі глядачі могли «вловити» красу 17 претенденток на звання «Міс УжНУ-2016». Дівчата з гордістю представляли свої факультети на сцені, вражаючи вишуканістю та інтелектуальністю.

Відкрив захід гурт мажореток Ужгородського коледжу культури та мистецтв. Ведучими були Катерина Ігнатович і Тудор Кілару. Розважали публіку й мукачівська КВН-команда «БУМ», вокалісти Цюгіка Сарібекян, Марина Кушнір, Катерина Лінтур, Вікторія Булеца, молодший і старший склади студії сучасного танцю «Бліц», танцювальний гурт «MJ5» у складі студентів-індусів, а також колектив черлідерів УжНУ. Із вітаннями виступили ректор університету, професор Володимир Смоланка та перший заступник міського

Переможниця конкурсу Анастасія ДАЦЮК із нагородами

голови Ужгорода Іштван Цап. Вони ж оцінювати старання дівчат за 10-бальною шкалою разом з іншими членами журі: керівником регіонального конкурсу краси «Міс Закарпаття» Надією Пугою, менеджером мережі фітнес-цент-

рів «Viper Gym» Оленою Сабов, арт-директором нічного клубу «Kontrabass» Василем Крайняєм та володаркою титулу «Міс УжНУ-2015» Алісою Конончук.

Непереврені образи учасниць демонстрували впродовж п'яти

виходів: «Оригінальний» (представлення красунь), «Національний» (змагання в інтелектуальному конкурсі), в купальниках, в одязі від Андре Тана та у вечірніх сукнях.

Незмінним організатором заходу був Профком студентів УжНУ. Чимало спонсорів також підтримали свято краси та грації. Тим часом поважне журі довго не могло вирішити, яка ж конкурсантка гідна носити звання першої леді університету, адже всі учасниці довели, що наш виш славиться гарними дівчатами. Але в кожному конкурсі є свої переможці.

Титул «Міс глядацьких симпатій» дістався представниці факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу Даші Травиній. Звання другої віце-міс здобула студентка геофаку Вероніка Лакас, першою — вихованка факультету здоров'я людини Ніколетта Кобець. Свої нагороди взяли й інші учасниці. А володаркою корони й міс УжНУ-2016 стала студентка 1 курсу факультету міжнародних відносин Анастасія Дацюк. Дівчина відверто зізналася, що не очікувала перемоги, адже не має досвіду моделі. Результату зраділа як ніколи, а підтримка друзів і близьких неабияк допомогла.

Руслана ГОСТИК,

Марія ШЕЛЕЛЬО,

студентки відділення журналістики.

«Ліга сміху» по-студентськи

І так щоразу, аж поки всі не продемонструють найвдаліші жарти. Відтак представив 9 команд — факультету міжнародних відносин, математичного, іноземної філології, хімічного, біологічного, стоматологічного, економічного, філологічного та юридичного підрозділів УжНУ. І.Габ згадав і про організаторів заходу — студентську раду вишу, а також відзначив редакторів Олександра Оленя, Ігоря Товта, Дмитра Осипова.

Ну й нарешті назвав команду, яка відкриватиме молодіжний фестиваль гумору, а саме «Контрактників» із ФМВ. Або зіграло те, що студенти розпочинали захід, або те, що недостатньо підготувалися, але виступ вийшов не зовсім «вибуховим». Та варто виокремити одну річ: у залі панувала тепла атмосфера, і як би не жартували студенти, оплески й підтримка їм були гарантовані.

Наступною на сцену вийшла команда математичного факультету «Лайм». Юнаки й дівчата

засначили: «Математики ламають стереотипи». І знаєте — не злукавили. Гумористичні мініатюри були досить різними, але їх особливість — орієнтація на соціальну тематику. Жартували про «страждання» подушок, відомі дискотеки, інтелектуальний конкурс «Міс Ужгород», головного чиновника нашої неньки України й ще про багато цікавого. Словом, публіці запам'яталися...

Запам'яталися й іще дві команди — хімічного факультету («Закон Авогадро») і юридичного («Без мандата»). Перша підкорила зал як колектив справжніх хіміків під час своїх дослідів. Глядачі були дійсно захоплені. Найцікавіше: молодь зосередилася жарту навколо хімії як науки. Смішно й водночас пізнавально. Юристи теж не пасли задніх. Учасники намагалися розв'язати міф про заможних студентів правничого підрозділу, чим неабияк потішили публіку. Звісно, не обійшлося без жартів побуто-

вого характеру, але з юридичним підтекстом.

У цілому вечір видався насиченим. Гумору було вдосталь, стільки ж, як і людей у залі, кожному перепало щось на власний «смак».

А переможцями стали юристи («Без мандата»), другу сходинку посів хімічний факультет («Закон Авогадро»), а «бронза» дісталася математикам («Лайм»).

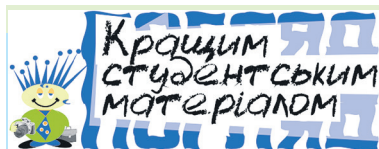
До речі, оголошував результати та нагороджував призерів голова студентської ради Олександр Варшава, який подякував учасникам за те, що наважилися виступити, а глядачам — за хорошу підтримку. На завершення він відкрив секрет: такий фестиваль планують улаштувати двічі на рік.

Отже, чекаємо нових жартів від досвідчених, а, можливо, і нових учасників уже в новому сезоні!

Ірина ОЛАГ,

Анастасія БІБІКОВА,

студентки відділення журналістики.

«Погляду» в №4 (185) визнано:

«Вони — інші, але такі ж самі»
Ольги БРАЙЛЯН,
студентки 1 курсу
відділення журналістики.
Найрейтинговішим за кількістю
переглядів у «Фейсбуку»
є публікація «Індія в Ужгороді»
Агнеси САБЕЛКО, студентки
3 курсу відділення журналістики.
Вітаємо авторок!

— У які азартні ігри ви граєте?
— Живу на стипендію...

Викладач запитує:
— Іваненку, яким, на твою думку, має бути ідеальний університет?
— Зачиненим!

Коли вона готує для мене, люблю підходити до неї ззаду, обіймати й шепотіти: «Замовмо краще піцу, поки ще живі».

Тільки наші чоловіки сміються над жінкою за кермом, сидючи в «маршрутці».
Анастасія БІБІКОВА,
студентка відділення журналістики.

ГОЛОШЕННЯ

Студентський квиток, виданий третьокурсниці факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу **ІЗБАСАРОВІЙ Марії Дмитрівні**, уважати **НЕДІЙСНИМ**.

Залікову книжку, видану другокурсниці факультету іноземної філології **ЛЕНУЦІ Марині Дмитрівні**, уважати **НЕДІЙСНОЮ**.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням <http://www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues>

А з кращими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі Facebook <https://www.facebook.com/uzhnu.poglyad>

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 259.
Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця.
Номер підписано до друку:
30.05.16.

Засновник і видавець —
Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород,
вул. Підгірна, 46.

Номер надруковано
у видавництві «А-прінт»,
46010 м. Тернопіль,
вул. Текстильна, 28.
тел.: (352) 52-27-37,
0673501794.

Наклад 1000 примірників.
Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції:
88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14.
Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua
Тел.: 0934314562.

Рестраційне свідоцтво
ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор
В.Ю.ТАРАСЮК.

Верстка: **О.В.МАТІЙ.**
Набір: **М.М.ЗЕЛІНСЬКА.**
Коректура: **М.Б.ГАРАЗДІЙ.**